

[Anders Andersen.]

genlunde resultat, det havde jeg ikke i min vildeste fantasi forestillet mig.

Jeg er forbavset over, at man ikke under disse alvorlige forhandlinger har haft den tilstrækkelige kontakt hjemadtil i de afsluttende faser. Jeg må indrømme, at jeg er også forbavset over, at man var så ivrig efter at afslutte disse forhandlinger, da vi netop fra landbrugets side havde påpeget, at det var mere vigtigt at få et acceptabelt resultat, end det var at få forhandlingerne ført til ende i første runde. Vi havde været indstillet på at sætte klokken i stå — med de problemer, det indebar — for på længere sigt ville det have tilført det danske samfund en betydelig større valutamængde.

Jeg har ønsket at tilføje disse få kommentarer, for at der ikke skal være nogen tvivl om, at fra landbrugets side har vi ikke presset på for at få disse forhandlinger afsluttet, men har tværtimod givet udtryk for, at forudsætningen for afslutningen måtte være et rimeligt og acceptabelt resultat, og jeg beklager, at det ikke er blevet tilfældet.

Landbrugsministeren (Ib Frederiksen): Jeg vil gerne have lov til kort at redegøre for forhandlingsforløbet angående udligningsbeløbene for svinekød.

Ved begyndelsen af landbrugsministermødet forelå der fra Kommissionen et nyt forslag, der byggede på en sammenkædning af det almindelige udligningsbeløb og et monetært udligningsbeløb. Det almindelige udligningsbeløb var beregnet ud fra kornkoefficienten 4,2. Det monetære udligningsbeløb skulle alene dække kornelementet. Dette forslag betød for Danmarks vedkommende ved eksport til England 1 kr. 37 øre pr. kg. Beløbet forudsattes reduceret under hensyn til udviklingen i verdensmarkedsprisen på korn, således at man fra 1. februar 1973 — altså i dag — vil komme ned på knap 70 øre pr. kg svinekød. Dette forslag blev tiltrådt af 8 medlemslande, altså også Danmark, for nogle af de andres vedkommende dog under forudsætning af, at der var enstemmighed, men det blev afvist af England.

Efter langvarige drøftelser trak Kommissionen dette forslag tilbage og fremsatte i stedet et nyt forslag, der svarede til det oprindelige fra december måned, hvilket inde-

bar et udligningsbeløb ved eksporten fra Danmark til England på 90 øre pr. kg, men også dette tal skulle reduceres, dog alene under hensyn til verdensmarkedsprisen på korn, og det ville derved blive 32 øre pr. kg. Desuden indeholdt dette forslag fra Kommissionen, at støtten til de britiske baconfabrikanter skulle opretholdes indtil udgangen af juli. Fra dansk side blev dette forslag afvist som uacceptabelt.

Herefter var spørgsmålet, om der var mulighed for at opnå et kompromis.

Under de efterfølgende forhandlinger fik Danmark tre indrømmelser. Dels forhøjedes udligningsbeløbet de første 4 måneder i forhold til Kommissionens forslag, dels godkendtes en aftrapning af støtten til de britiske baconfabrikanter, og dennes bortfald blev fremskudt til udgangen af maj måned. Endelig, hvilket også indgik i vore betingelser, godkendtes en devalueringsgodtgørelse på 1 pct. for alle landbrugsvarer til en værdi for de danske landbrugsproducenter af ca. 50 mill. kr. Dette var efter min mening det yderste opnåelige.

Såfremt Danmark havde afvist sådan en ordning, ja, så ville forhandlingerne være brudt sammen — man bruger et andet udtryk: så skulle uret sættes i stå — og landbrugsordningernes gennemførelse ville være blevet udskudt. Vi har jo fået meget, meget klart bekræftet siden, at det havde man meget gerne set bl. a. fra engelsk side. Det er givet, at hvis vi ikke var indgået på et forlig dér, så måtte vi med sikkerhed regne med, at resultaterne af landbrugsforhandlingerne først i praksis, dvs. i kroner og øre, kunne have kommet til at vise sig fra den 1. marts. Jeg må måske i den forbindelse have lov til at minde om, at under forhandlingerne langt tilbage havde England oprindelig ønsket, at disse landbrugsordninger først skulle træde i kraft pr. 1. april. Hvad ville der så være sket? Ja, så ville der være sket det, at landbruget ville have mistet hundreder af millioner kroner i indkomst og — som hr. Anders Andersen var inde på — landet tilsvarende beløb i valutaindtægt. Under disse forudsætninger mente regeringen ikke, at man kunne afvise forhandlingsresultatet.

Hr. Nyboe Andersen citerede noget fra et notat, vi havde sendt ud fra landbrugsministeriet dateret den 26. januar, hvori vi bl. a.